

Mitrash (Capítol 4)

Un relat de: [Kaluqui](#)

Capítol 4:

Les muntanyes gèlides.

L'ascensió va ser difícil, el fred ens entumia els ossos i no podíem avançar molt ràpid. Ja sabia que era el camí més lent que podríem haver agafat, però també era el més segur. Sense provisions ni companyia d'un altre cos calent, un perseguidor sol no s'hauria aventurat mai a seguir el nostre rastre per aquell camí.

La primera nit va ser especialment freda, ja que els nostres cossos tenien que adequar-se a la nova temperatura i ens trobàvem molt apinyats dins la tenda.

L'Elotho va fer-nos cinc cèntims del que savia de la serralada.

-A més, em sembla recordar que per aquí hi havia uns antics territoris que pertanyien a uns nans exiliats, els frisin. Renegats dels de les muntanyes de foc, tenien moltes galeries i sembla ser que havien arribat a creuar la serralada per comerciar amb les terres de l'altre costat.

-Per on vas passar tu per vindre Jevediah??

El soldat va treure un mapa

-No, nosaltres veníem de fora de Lurèsia, prop de la fortalesa góblin, en una regió que ara és inexistent on encara quedaven reductes dels bàrbars. Es troba cap al nord-oest, vam entrar a Lurèsia per Toscana i un cop a la frontera ell va anar cap al nord i jo cap al sud. Les esperances de trobar-vos es dividien així, no teníem elecció.

-O sigui que les muntanyes gèlides només les vau veure de lluny

-Com tothom desitja veure-les, exactament

Semblava impossible trobar aquelles llegendàries galeries nanenques, cap de nosaltres comptava sortir del mur de roca i neu abans de dues o tres setmanes. Això significaria consumir la totalitat dels nostres queviures i l'esgotament total. Si hi havia un sol contratemps trobaríem la mort més dolorosa i freda que es coneixia a Bébarant.

A l'endemà el destí ens va enviar un Yetti carregat de males puces i amb fam de quatre mesos com a mínim. En aquell sobtat despertar vam perdre la tenda i la meitat del licor de supervivència.

Deambulant i intentant arribar inútilment al remot destí vam desviar-nos poc a poc de la ancestral i poc brodada ruta dels aventurers que travessava les muntanyes gèlides i l'esperança ens abandonà.

Finalment, dos dies després i amb el fred i la humitat ja dins els ossos vam divisar a la llunyania una petita casa de fusta sola enmig de la planície nevada. La llum que sortia d'una de les finestres va entrar en comunió amb la llum de nou encesa dels nostres cors.

Després de picar l'endurida fusta de la porta el pany va fer un soroll de rovell i l'escalfor va sortir a rebren's.

-Passeu, passeu viatjants!!, no os quedeu aquí o tot el caliu se n'anirà!!

La casa era habitada només per un encorbat vellet que havia sobreviscut tot sol sempre gràcies a l'amistat amb algú que no ens va voler descobrir per por a possibles represàlies. No obstant nosaltres estàvem predestinats molt aviat a conèixer la veritat.

Després d'explicar la importància del nostre viatge i les nostres trifurques i perills el vellet no només ens va donar una tenda nova i queviures per un més, sinó que va desvelar el seu secret.

-El cert és que convisc amb aquells qui només la llegenda de les muntanyes de gel coneix

Tots vam esclatar en un únic mot

-FRISIN!!!

El rostre del vell es va endolcir

-Exacte, ells em van cuidar i em permeteren viure aquí, em donaren asil i menjar a canvi de viure allunyat de totes les gents per no desvelar el secret de la seva llar. Fa que soc aquí 200 anys, suposo que alguna cosa he heretat d'aquestes gents.

I era veritat. Aquell home excedia óbiament l'edat màxima humana i la seva pell no era del tot rosada o curtida o negra, ni de cap color que s'hagués vist en cap humà. Era completament del color de la cendra. Fet i fet, el més normal era que el conviure amb els nans de la muntanya de gel l'hagués acabat convertint a ell en una espècie de nan.

Novament provistos d'un equipament més adequat a les baixes temperatures, i capitanejats per Kikanor Fnalhen, l'ancià de la caseta de la plana gelada, vam endinsar-nos per una obscura esclatxa oberta dins d'una paret quasi

vertical de gel. Un indret tan llòbrec i poc acollidor que cap criatura que passés per allà s'hi aventuraria, ni tan sols un ós de gruta.

-En veritat soc un guerrer ancestral - Va dir Kikanor abans d'entrar a la foscor - Tinc molt més de 1500 anys. Sóc l'únic reducte a les terres de l'est de "l'antiga rasa". Després de la primera guerra vaig estar a punt de morir, però en Gueisly abans de desaparèixer va donar el seu do als de la seva casa i així jo, al estar lluitant junt als nans abans de la seva separació, vaig heretar aquest aspecte.

Jo no tenia ni idea del que deia, i semblava que el mateix passava amb la resta de la meua companyia, però l'ancià estava convençut que allò era història antiga i que tothom n'hauria escoltat un tros a la seva vida. Va prosseguir l'entrada a l'esclatxa cantant una cançó solemne, clara i profunda.

Cap de nosaltres veia res, fins que una gran llum groga i ocre s'obrí davant nostre i la silueta de l'ancià es dibuixà enmig del resplendor

-Benvinguts a Gelthala, la ciutat de les galeries.

Tot era fosc dins aquell subterrani, només les torxes il·luminaven el camí per als semi-cecs Frisin, els nans renegats que feien la seva ruta comercial a través del cor de la serralada gèlida. Vam reposar una mica i ens traguérem els abrics de pell i vam notar que allà hi havia una bona temperatura, quasi com si fóssim a la primavera.

-Em sento de repent a casa, i m'atreviria a dir que aquí s'hi està bastant millor que a Numínide, llàstima de la foscor. - Va alegrar-se l'amazona.

-Aviat sortirem per l'altra vanda i no diràs el mateix, Elotho

-Tant com aviat...no ho sé, però el que si és segur és que tindrem problemes per a que els frisin acceptin guiar un grup d'humans pel seu domini, encara que la seva missió sigui protegir el seu portal. Penseu que són renegats, que viuen al marge del món exterior - Va dir en Kikanor abans d'acomiar-se de nosaltres - Penseu en el que os he dit, i si voleu sortir per on heu vingut, només els hi ho heu de fer saber. Serà un camí llarg, però una mica menys fred que abans, a reveure!!

Les paraules de l'ancià ens van desencoratjar bastant, però ara no ens podíem fer enrere, no quan el camí més ràpid s'obria davant nostre, i era un fosc passadís tènuelement il·luminat per torxes petites. Vam avançar cap al que és desconegut.

Després de menjar dos cops la ciutat frisin apareixia davant nostre com una alenada d'aire calent. Allà multitud de nans grisos pujaven i baixaven de les tosques construccions de pedra per unes resistents escales de liana, transportant minerals diversos, menjar i andròmines varies.

En aquest ritme frenètic com qui està observant una colònia de formigues estàvem nosaltres tres admirant els frisin, quan un d'ells va fixar l'ull (l'altre estava tapat amb una tela) en el cavaller, el més alt dels tres i que representava més que bé el model humà.

-Haläd!!! - Cridà en la seva intrincada llengua, i tots es van arremolinar al nostre voltant com mosques.

En Jevediah va posar la mà a l'empunyadura, però amb un ràpid gest vaig convènce'l de que es calmés i esperés. Encara podríem aconseguir el nostre propòsit.

La veu de Haläd es va estendre per tota Gelthala com la pesta i no hi hagué nan aquell dia que no conegués l'entrada d'humans a la seva "gruta de les galeries".

Al cap d'uns tenso minuts intentant parlar amb els vianants, aquests es feren enrere i s'acostà a nosaltres un abotornat nan amb una espesa barba blanca muntat en un estrany animal semblant a un os, però més robust i amb les potes més curtes. El cabdill nan era fornit i anava avituallat amb una cota de malla relluent com els estels a la nit feta amb el millor acer de la mina. Al cinturó hi duia una destal que excedia la envergadura d'un braç humà i era adornada amb runes nanenques de protecció i un llamp en el seu mànec forjat. El seu esguard era greu, però a la profunditat en seus ulls negres com l'avern es veia una guspira de curiositat

-Haläd ??, humm, humm

Va fer uns gestos disuasoris i tothom es posà un altre cop en moviment i tornaren a la seva rutina. Va fer que ens portessin al pavelló de l'assemblea, on un segon nan, també molt ben avituallat amb una túnica verda que llegia un gran llibre en un faristol ens estava esperant.

El cabdill el cridà pel seu nom, Lumin Pook, i aquest aixecà el seu esguard cap a nosaltres

-Haläd... va ser l'única cosa que va dir

En Jevediah va perdre els estreps i no el vaig poder contenir.

-Haläd per aquí, haläd per allà, però qui ens parlarà amb propietat, per Aquaramis!!!

-Era l'única cosa que necessitava per poder parlar-vos estrangers, que vosaltres em parléssiu primer.

Lentament se separà del faristol i el gran llibre va deixar veure un nan diferent als demés, de pell marró, més aviat morena. Decididament hi havia estat ben poc, a Gelthala.

-Tu saps, oh nan, parlar el nostre idioma? Vaig preguntar-li

-En efecte jove humà, és la llengua comú de les terres de Lurèsia, on jo abans vivia, fins que vam ésser

asseparats tota la nostra família i jo vaig ser forçat a utilitzar la meua màgia de bosc a les trifulques de les muntanyes gèlides.

-Llavors has de saber que necessitem la vostra col·laboració

-Sí, ja ho sé, en Kikanor i jo estem lligats telepàticament i tots els seus sentiments els sento jo. Sé que el portal dels humans està en perill de ser obert de nou, per tant hem de convèncer a aquesta trepa de curts de gambals que ens deixin marxar per les galeries fins sortir a l'altra banda de la serralada.

-Vos, Lumin Pook, sou amic d'aquesta gent des de fa molt de temps, no?

-Sí, però només soc un captiu, com en Kikanor Fnalhen, i em sembla que no podré acompanyar-vos malgrat tot, però si coneixen la vostra causa és molt possible que os deixin una escolta i pugueu aconseguir sortir.

-En Kikanor ens ha dit que viuen aïllats de la resta del món, oh nan - Va apuntar l'Elotho - Ell és de l'opinió, que per cert comparteixo, que mai ens deixaran sortir d'aquí si no és per la força

-Potser tens raó, noia, però mai se sap amb els frisin.

Llavors en Lumin va dirigir-se al cabdill, i van parlamentar llarga estona en llenguatge frisin. Fins que van acalorar-se i van dirigir-se a dins d'una cambra paral·lela i allà saltaren guspises i crits esgarriuosos.

Tots vam decaure i ens asseguérem aviat a terra, perquè la deliberació dels nans va arribar a cotes insospitades i ningú s'atrevia a preguntar-lis si n'hi havia per gaire.

Després d'una hora tot es calmà i en sortí primer el cabdill, donant gambades fermes cap a fora del pavelló i trobarem a dins la cambra en Lumin assegut en una butaca de pelfa vermella. Estava tot content.

-Vinc amb vosaltres - Va dir tot rient i aclucant els ulls rabiosament.

La patrulla que ens va estar cedida la formaven quatre Frisin de musculatura considerable armats amb pics i destrals alguns, i dotats cadascun amb una llanterna de fades. A més duïen una caixa tota tancada i lligada amb cordes a la que anomenaven "Glovatar", o "Per tornar a casa", l'interior del qual no vam saber-lo fins més tard. Els seus noms eren Keik, Budin, Bolom i Glomar.

Havent dinat prestament vam encaminar-nos per les angostes galeries que eren tan estretes que només hi cabien dues persones a la vegada. Així primer anaven en Bolom i en Budin, que eren germans, il·luminant el camí, després anava jo amb el nan Lumin Pook, darrere nostre la Elotho i en Jevediah i tancant la reraguarda en Keik i en Glomar, transportant adés un adés l'altre la caixa "Glovatar".

El primer dia va transcórrer sense res fora de la normalitat, menjant i dormint apressadament i caminant feixugament per aquells foscos passadissos on cada cop hi feia més calor. No era d'estranyar que per sortir d'aquella serralada hauríem d'apropar-nos bastant al centre de la terra, on habitaven éssers de llegenda que mai havien estat vistos per cap criatura de l'exterior. Éssers foscos i de mesquines intencions que es deleitaven en destripar qualsevol que entrés als seus dominis en un ritual sanguinari i ple de crits i brams ferotges.

Veritablement, l'Elotho era única explicant històries sobre les terres de Fandòria.

El tercer dia tot passava amb normalitat, seguíem la formació de rutina, sense canviar ningú de lloc. Vam desvetllar-nos d'hora per completar el trajecte fins la segona bifurcació, la Nàldurin, on de debó el nostre camí seria recte i sense subpassadissos que ens despistessin. Allà els frisin podrien tornar-se'n a la seva llar i deixar-nos acabar el nostre trajecte sols.

Ens trobàvem ara en una caverna bastant ampla i molt escassa dins Gelthala.

Després del dinar tots els nans (en Lumin també) van fixar la vista cap a l'interior del túnel. Parlaren ràpidament i amb baixa veu entre ells en llengua frisin, i en Lumin ens va avisar d'un perill imminent.

-Fladrats...ehmm, per vosaltres rat-penats gegants, i sembla que hi va un de gros acompanyant-los, temem que no es tracti de Thirmorath, ullals de sang. Si ho és prepareu-vos per atacar com millor sapigueu...

En Glomar va fer que tothom guardés silenci, els Fladrats eren a prop i acostant-se per una escletxa de la nostra dreta. Intentar passar-los hagués estat un error, ja que la retirada quedaria tapada i no sabíem si més endavant hi hauria més grups de rat-penats que ens estiguessin esperant. Tot allò feia olor a emboscada.

A una senyal d'en Glomar tots ens vam amagar entre les rugositats de les parets i vam esperar fins que al final els quasi inaudibles crits dels Fladrats van poder ser captats pels nostres desentrenats timpans. En Lumin va mirar-me amb ulls còmplices i va començar a conjurar un atac de màgia boscana. Jo vaig preparar l'encanteri de gel "Tèmpans", ideal per a grups d'atacants. El conjur que havia preparat en Lumin desprenia una radiant llum verda llampant que va tenir que tapar amb la capa, jo ja tenia un petit i afilat tèmpan de gel flotant de cadascun dels meus dits estirats en alt. Vaig arreplegar les mans contra el pit però amb comte de no activar el conjur contra mi.

Primer van aparèixer mig volant i mig saltironejant com uns cinc d'aquells monstres alats. Al principi només es veia la vermellor encesa dels seus ulls, i a mida que s'acostaven a la torxa que estava més propera a nosaltres les seves amenaçants siluetes es van mig dibuixar entre la foscor. Quan estaven a uns deu passos tots

s'aturaren en sentir un poderós crit animal que sortia de darrere d'ells.
Utilitzant els seus poders telepàtics, el mag Lumin em va parlar.
-Thrimorath, ell si que ens ha notat. Prepara't, ara atacaran.

En efecte, uns segons després les horribles ales d'aquells monstres gegantins es desplegaren i amb un soroll molt desagradable van començar-se a batre al vent.

En Lumin Pook va sortir del seu amagatall i es palplantà, allunyat de tots nosaltres al vell mig de la caverna tot cridant

-Per Dremens!!! Aquí estic Thrimorath!!! Vine a mi!!!

Un gran rebombori d'ales es va manifestar a la llunyana bòveda que s'extenia cap amunt en els cels, i molts Fladrats van caure en picat cap en Lumin.

Aquest era el meu torn, amb els dits estirats cap als Fladrats deu tèmpans van sortir disparats i van ferir deu cors negres en ple vol.

L'arc de l'amazona es tensà dues vegades consecutives disparant dues fletxes cada cop. Quatre rat-penats més es convertiren en gegantines càpsules de gel màgic.

En Lumin ja havia volgut saber en dies anteriors quina era la tàctica de lluita de cadascú, quin tipus d'armes feia servir, particularitats en eines encantades i fins hi tot els conjurs que teníem apresos. En el seu moment em va semblar un aspecte sense importància i que no tindria molta utilitat en un futur proper.

Però ara ho comprenia tot, aquell nan mag havia ideat un pla basant-se en la nostra capacitat bèlica i l'havia comparat amb la manera d'atacar dels Fladrats. El resultat era, segons les expectatives, un atac fulminant que acabaria amb les malifetes de Thrimorath.

El conjur de bosc que en Lumin havia preparat va ser llençat als aires .

-Mur verd!!!

Era un potent escut màgic, més fort que el meu "Escut espectral", de màgia de vent. Aquest, de màgia de bosc podia fins hi tot repel·lir els atacs màgic menors i fins hi tot els impactes realment perillosos.

Els catorze Fladrats que havíem mort nosaltres van caure damunt el "Mur verd", provocant violentes ondulacions en el seu fluxe, que van estar a punt de trencar-lo.

Els demés Fladrats s'adonaren de la nostra existència i es desviaren per aniquilar-nos, ja que el seu primer atac havia estat frustrat i sentien més ravia envers nosaltres que envers en Lumin.

Llavors en Jevediah entrà en acció, pronunciant el curt encanteri de l'espasa de la flama blava.

Amb l'"Onada espectral" la majoria de rat-penats van acabar per estampar-se contra la paret més allunyada de nosaltres de la caverna, provocant uns despeniments de les roques més altes que els caigueren a sobre.

En total ara hi havia uns trenta Fladrats morts, molts més dels que havíem vist en un principi.

En Lumin va parlar-nos y ens va dir que no hi haurien més de cinc o sis d'aquells monstres més allà dalt fent companyia a en Thrimorath, i que aquests últims serien els més capaços i ferotges.

-La batuda d'ales ha minvat molt, encara diria que un d'ells fa soroll per tres, deu ser tant o més gros que en Thrimorath, potser és el seu fill, Thrarmonar.

-Estiguem atents a l'aleteig, mestre Pook, no fos cas que canviessin de lloc i ens ataquessin per l'esquena - Vaig apuntar jo acostant-me a en Lumin.

-No crec que ho fessin, tenen massa orgull per això, no tenen més remei que baixar i lluitar aquí a terra.

Tots vam callar, els Frisin van tallar la corda del Glovatar i esperaren a que la situació canviés de manera inesperada.

De sobte algú va cridar. Era en Keik, alguna cosa li cremava l'esquena.

-A covert!!! - Va cridar en Lumin - Ens estan escopinint, la seva baba és com àcid!!!

En Keik va treure's la part de dalt de la seva armadura i el seu company Glomar s'apressà a rentar la ferida un cop van ser a cobert de les escopinades.

-La cosa pinta malament, ho reconec - Va confessar el mag - No m'esperava que el rei-de-les-rates-alades es tornés tan covard de sobte, potser el seu fill ha estat més llest que ell, i amb la seva força cada cop més creixent l'hagi subjugat a hores d'ara.

-Que fem, mestres?? - Preguntà en Jevediah confós

-L'única cosa que es pot fer és dirigir tots els atacs que puguem cap al cel i esperar que algun toqui als agressors, però és una tàctica suïcida i molt arriscada. A més estem tots junts i només atacaríem des d'un sol punt, sense cobrir totes les dimensions de la caverna

-Estant així d'units segur que no, però dispersant-nos per tota la cova potser aconseguiríem atacar des de tots els punt possibles, oi que si??

-Però com, estimat??, no veus que això és un mar d'escopinades mortals?? Cada pas donat que no t'enganxi una és un miracle!!

-No si eliminem la possibilitat que t'enganxin

-Qué vols dir Den Lures??

-És ben senzill, mestre Pook, i aquí hem d'entrar vos i jo, amb el seu "Mur verd" per l'esquerra i el meu "Escut espectral" per la dreta
-Vols dir que els extinguem per tota la superfície de la cova???
-Sí, però per sobre dels nostres caps, és clar
-Esforçant-me crec que podré aconseguir-ho, però serà molt feble i haurem de passar corrents
-I el seu, senyor Den?? Em sembla que no podrà fer un escut màgic tan resistent com el del nan mag!
-Si no ho provo no ho sabré mai, a més és la nostra única esperança
Llavors els Frisin van dir-hi la seva, van exposar que el Glovatar no podia ser llençat mentre hi hagués el perill de les escopinades, i que fins que no féssim alguna cosa mai podríem optar a rebre reforços.

En aquell moment van ser conjurats els escuts màgics el més dilatadament possibles. Allà, dins les caverne amagades de les muntanyes gèlides, Gelthala, la ciutat de les galeries, en els dominis obscurs dels Fladrats, una veu de nan deia un cop més "Per Dremens, deitat dels boscos!!" i la meva jove veu "Per Therpion, senyor de la terra!!"

I tota la base de la cova es cobrí de verd i de blau cel.

Per fi es descobria el que contenia la caixa Glovatar: es tractava d'un petit i pelut rat-penat que sortí disparat com una fletxa per la obertura per la qual havíem vingut.

A una ordre nostra tothom va sortir en la direcció acordada.

L'Elotho i en Jevediah, protegits per l'escut anti-matèria, sortiren cap a la dreta i s'amagaren a les dues columnes que hi havia. Jo, ja recuperat una mica vaig fer l'encanteri de llum a la perla de la meva espasa i la meva posició va ser ocupada, més cap al fons de la caverna, en la tercera columna. En Lumin s'ocupà de l'últim lloc possible. Els Frisin, com que no tenien res per atacar a llarga distància, es quedaren allà on eren, preparats per rematar els fladrats que caurien.

De moment tot funcionava bé, com era natural l'escut d'en Lumin actuava sense gaire problemes, però el meu no va acabar de cobrir tota la superfície que m'havia proposat. No obstant els espais que havien quedat sense protecció no afectaven el nostre pla.

Els Fladrats seguien escopint, cada cop amb més força i segregant més àcid corrosiu en veure els nostres escuts. En ocasions les fastigoses escomeses traspassaven la màgia i arribaven a la nostra posició, però amb agilitat les vam esquivar, i l'escut de les amazones va actuar com devia.

Quan vam ser a les nostres posicions els rat-penats encara no savien que ens habíem mogut, ja que el seu sistema de radar quedava anul·lat quan topava amb el manà de sota i no arribaven a on érem nosaltres.

Quatre fletxes de l'Elotho, una "Onada espectral" d'en Jevediah, una "Embranzida gèlida" meva, i un "Rumor boscà" d'en Lumin van fer caure a tots els atacants que s'arrapaven a la dura roca del sostre.

Dos d'ells havien estat tocats pel meu atac, quatre més van asseparar-se del grup, i amb ells anava en Tharmonar, fill d'en Thrirmorath. El Rei-de-les-rates-alades va ser estocat per la fletxa mortal de l'Elotho, que li anava congelant tota l'ala dreta.

El magestuós Thrirmorath, encara que ferit, es posà davant nostre, i en un acte de suprema valentia s'arrencà l'ala morta que li hauria paralytitzat tot el cos per complet i fent un crit eixordador va mostrar els seus ullals, dels qui rebia nom, ja que de tantes víctimes que havien escorxat, estaven tenyits de sang.

-Em crida a mi - Feu en Lumin - Diu que la trifulga ve d'arrel dels nans de Gelthala, que aprenen els seus congèneres perquè facin coses indignes com portar missatges. L'escomesa no s'aturarà fins que nosaltres, els quatre Frisin i jo, acabem morts aquí en el dia d'avui.

-Mestre Lumin!! No ho deu dir de veritat, oi que no??!!

-Ets jove, Den, i encara no coneixes les diferents lleis que actuen en aquest món, algunes poden semblar cruels i en el fons ser necessàries.

-Però això no està bé, vos no sou dels Frisin, només cal mirar-vos a la cara per descobrir-ho!!!

-Per als que no hi ha rases aquest valor no té importància, he viscut amb ells molt de temps i aquest serà l'últim servei fastigós que els faci. Els tinc agraït perquè em van cuidar a mi i al meu amic Kikanor, però la seva mania per l'exterior em mantenia captiu.

En Thrirmorath va llençar un bram encara més poderós, tothom es va espaordir, fins hi tot el seu fill, Tharmonar i la resta de Frisin que allà esperaven la resolució de l'assumpte sense gaires esperances.

-Has de marxar, jove humà, la meua vida servirà perquè tot Bébarant sigui lliure. Conserva aquest coratge i aquesta valentia en l'esplendorós futur que les meves prediccions t'auguren.

-No l'avandonaré, mestre, ho sent??!!!, no deixaré que les meves desgràcies os contaminin!!!

Llavors en Lumin m'agafà amicalment per l'espatlla i m'abraçà.

-Recorda que mai ningú desapareix, mentre hi hagi un cor que el recordi

Un expert cop a l'esquena em va fer perdre el coneixement, i quan em vaig despertar el nan mag ja no era amb nosaltres. En aventures posteriors, tal com havia dit ell, el seu record mai es va esborrar del meu cor, i em va acompanyar per sempre més i per tots els móns que vaig visitar des d'aleshores.

Entre somnis inquietos, a dos dies de viatge d'aquella fatídica caverna, el grup seia en rotllana.

-Tal com va dir el mestre Lumin, no ha obert els ulls fins transcorreguts dues jornades.

-Jevediah!!!, on....

-Tranquil, estimat, nosaltres estem be

-Però i en Lumin??!! I els Frisin??!!

Tots dos van abaixar el cap sense dir res, llavors la pena es convertí en llàgrimes.

Havíem travessat la Nàldurin, la gran bifurcació, però no ens perdiem, ja que els Frisin en últim atac d'amabilitat ens havien lliurat els mapes abans d'enfrontar-se a mort contra els rat-penats. A més ens van avisar que quan els de la primera ciutat s'adonessin de que tots ells havien mort per culpa nostra es llançarien en la nostra persecució com gossos i no descansarien en la nostra persecució mentre fóssim dins Gelthala.

El camí ara era més feixuc per a mi, un amic meu havia mort per salvar-me i la crueltat dels qui l'havien condemnat no deixava de provocar-me gruixudes llàgrimes als ulls.

-Vinga, senyor Den, hem de fer un llarg viatge i encara ens te a nosaltres dos, el seu pare i els seus amics, no es pot permetre desesperar ara.

-Jevediah... - No vaig gosar dir-li la contrària - L'única cosa que desitjo quan l'últim home camini per la terra és que tingui al davant un sol tros de pergamí, així s'escriurà l'únic pensament que no serà contradit per ningú i que cap llei podrà subjugar.

La possibilitat que els Frisin de la primera ciutat es llancessin darrere nostre era vaga, devíem ser a més de cinc quilòmetres, i ara al ser tres avançàvem més ràpid i només calia el meu encanteri de llum a la perla de la meva espasa per guiar-nos.

Un bon dia, però les rogalloses veus nanenques es van deixar sentir pels ecos de les galeries i vam saber que a pesar d'estar lluny, quan la venjança és a flor de pell els nans es treuen el cansament de damunt. Cridaven moltes coses amb to amenaçant, i vam poder captar entre elles moltes vegades la paraula Haläd dita amb un despreci sobrecollidor.

Frenèticament vam buscar asil entre les hendidures del túnel, però bé sabíem que després de la Nàldurin tot el camí era recte. No podíem descansar, i només un miracle ens podria salvar.

Aquest va arribar per pura casualitat, perquè l'Elotho va ensopegar amb una pedra traïdora i abans de xocar contra el terra va desaparèixer per complet.

Buscant i rebuscant per terra i cridant el seu nom moltes vegades sense obtenir resposta ens vam rendir i ens asseguèrem a terra exhausts, però el destí va voler que reposéssim al mateix lloc on ella havia caigut.

Tot es va fer fosc, i ni tan sols vam veure la potent llum de la meva perla negra.

De sobte ens trobàrem en una estança molt ben il·luminada, però no de pedra desigual, sinó amb decoracions i lloses de pedra.

Una veu que sortia de tot arreu va parlar-nos

-La vostra amiga és aquí amb mi, si voleu veure-la seguiu el camí i no patiu, Den Lures, que la trobareu en perfectes condicions.

Tot seguit la llum sobrenatural de l'estança es va avivar, i un llarg passadís es va obrir com per art d'encantament davant nostre. No hi havia més solució que seguir.